

El peu d'Adam

Dg, 8/08/2010 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

El [Retaule de l'Anyell Místic](#) dels germans Van Eyck (1432), que és a la Catedral de Gant, és una obra magnífica tant per la seva enorme qualitat com per la capacitat simbòlica de les seves escenes. No devem imaginar-nos, avui, quin efecte deuria fer, probablement espectacular, tan a la primera impressió com l'endinsament als detalls i les escenes amb la nova mirada renaixentista emergint amb tota la seva contundència.

A mi, però, un dels detalls més curiosos del políptic és la posició del peu d

Adam. Tinc la mania de mirar-me les mans i els peus, dels quadres, i també les mirades. Procuo seguir el rastre dels angles imaginaris que projecten i de les relacions que s'insinuen entre les figures. De seguida em vaig fixar amb els peus d'aquest quadre monumental (que tan sols he vist en fotografies, per desgràcia) i destacava així, gairebé sortint del marc, el peu dret d'Adam. Amb els dits enlaire, sembla iniciar el camí que inexorablement haurà de fer amb Eva, un cop descoberta la vergonya (que el fa més nu, més sol, més conscient) fora del Paradís.

El camí que projecta Adam, però, és llarg: tal sols quan el políptic es tanca retornarà a la intimitat amb Eva. El dia serà ple de vida, d'entrebancs però també d'anuncis de la terra abandonada, de la promesa efectuada. I encara ens diu alguna cosa més. No sé si és exactament cap a Eva on va, mirant-m'ho bé, sembla que vingui a nosaltres, a mi, a la recerca d'aquells que -com ell- vaguem pel món extrets de l'úter confortable i encaminats no sé on amb força advertiments i l'esperança de renéixer, un dia, potser cada dia, sortint d'aquest úter, d'aquest marc que sembla infranquejable, del nostre propi políptic.

